

Arrest

nr. 113 940 van 19 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U noemde Momand als stam en Pashtoun als etnische groep. U bent een 17-jarige soennitische moslim, die geboren werd in het dorp Saidan in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar in Afghanistan – waar u ook opgroeide. Later verhuisde u naar Jalalabad. U spreekt Dari en Pashtou. U liep school tot de 10e graad.

Uw vader heet A. M.. Uw moeder heet B. A.. U heeft een oudere broer die A. M. (CG 03/22151 en OV 5551460) heet en twee jongere broers die respectievelijk F. en S. heten. U heeft een jongere zus die K. heet.

Uw vader werkte als commandant onder krijgsheer Haji Qadir. Met de installatie van het taliban-regime, vluchtte Haji Qadir naar Pakistan. De taliban namen uw oudste broer en uw vader gevangen. Ze werden pas vrijgelaten, nadat uw vader ermee had ingestemd de wapens van zijn toenmalige

bevelhebber aan de taliban over te dragen en de functie van belastingcontroleur voor het district Surkh Rod binnen de provincie Nangarhar op zich te nemen.

Na de val van het talibanregime keerde Haji Qadir terug uit Pakistan. Andere commandanten en zonen van Haji Qadir hebben toen uw vader beledigd, omwille van zijn weinig loyale houding tegenover Haji Qadir. Haji Qadir droeg zijn commandanten en zijn zonen wel op uw vader met rust te laten. Hij stelde dat hij uw vader niet meer in dienst zou nemen en dat dit op zich al een voldoende straf was.

Na de dood van Haji Qadir, werd uw vader echter opnieuw lastig gevallen door de achterban van Haji Qadir. Uw oudste broer trad als reactie in dienst van commandant Hazrat Ali – een vijand van de overleden Haji Qadir, teneinde zijn familie te kunnen beschermen. Toen troepen van Hazrat Ali Haji Zaher, één van de zonen van Haji Qadir, aanvielen tussen de stad Jalalabad en de grenspost van Torkham, werd uw oudste broer beticht hierbij betrokken te zijn. De clan rond Haji Qadir reageerde door uw vader te ontvoeren. Uw neef Gulab werd ingeschakeld om uw oudste broer, die zich op dat moment in het district Dara-I-Noor van de provincie Nangarhar bevond, te verwittigen. Via uw neef Haji Sadek wist uw oudste broer naar Pakistan te vluchten, van waar hij met een mensensmokkelaar wist te ontkomen. Afgelopen 10 jaar heeft u niks meer van uw vader vernomen.

Hierna verliet u samen met uw moeder, zus en twee jongere broers uw geboortedorp. Uw familie verhuisde naar de woonst van Haji Qajoum, de broer van uw neef Haji Sadek, in de stad Jalalabad in het gelijknamige district in de provincie Nangarhar. U woonde 7 à 8 jaar in de stad Jalalabad – tot uw vertrek uit Afghanistan. De laatste 2 à 3 jaar werkte u er buiten de schooluren in een ijsfabriek. Uw oudste broer bracht uw familie in deze periode een bezoek. Hij had eind 2003 asiel aangevraagd in België (CG: 0322151 / OV: 5551460). Zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden hem in 2007 geweigerd. Hij bewam de Belgische nationaliteit nadat hij geregulariseerd werd.

U verklaarde dat de clan rond Haji Qadir en Haji Zaher vaak naar de winkel van Haji Qajoum kwamen om uw uitlevering te bepleiten. Haji Qajoum ging hier echter niet op in. Hij zocht telkens excuses om uw afwezigheid te goed te praten.

U stelde dat de auto waarmee u naar school werd gevoerd op een dag ter hoogte van de commandopost van de Security Chief van Jalalabad onder vuur genomen is. Onder de belagers herkende u aan de hand van zijn legendarisch overgewicht de zoon van Haji Jamal – een neef van Haji Zaher. Tevens stelde u dat mannen van Haji Zaher op uw werk naar u geïnformeerd hadden. U had het geluk die respectievelijke dag afwezig te zijn door ziekte.

U verklaarde dat Haji Qajoum het door de stijgende onveiligheid niet meer zag zitten om u te huisvesten. Hij wist uw moeder te overtuigen om u weg te zenden. Alvorens Afghanistan op 14 februari 2012 met een mensensmokkelaar te verlaten, dook u nog een maand onder bij een vriend van Haji Qajoum. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België waar u op 28 mei 2012 aankwam en de volgende dag asiel aanvraagde.

Bij terugkeer vreest u te worden gedood door de clan van Haji Qadir en Haji Zaher.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een kopie van uw 'taskara' (Afghaanse identiteitskaart), een brief van uw broer M. A., een brief van zijn echtgenote en een kopie van zijn Belgische identiteitskaart en Belgisch paspoort neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde in de zin van het bovenvermelde artikel is omdat uit uw verklaringen blijkt dat u voor uw asielaanvraag dezelfde problemen als uw oudere broer M. A. (CG: 0322151 / OV: 5551460) inriep. In hoofde van uw broer werd beslist dat hij niet in aanmerking kwam voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde in de zin van het bovenvermelde artikel, omdat de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot zijn vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend waren dat er geen geloof kon aan gehecht worden (zie beslissing toegevoegd aan uw administratief dossier). Logischerwijze wordt in uw hoofde dan ook dezelfde beslissing genomen – te meer omdat bijkomende elementen uit uw eigen verklaringen deze evaluatie alleen maar bekrachtigen.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw moeder, uw zus en uw twee jongere broers bij uw neef Haji Qajoum in de stad Jalalabad wonen (CGVS, p. 7). Het CGVS kan niet anders dan vaststellen dat het bijzonder vreemd overkomt dat zij niet samen met u gevlucht zijn. Immers, indien het CGVS meegaat in uw verhaal (CGVS, p. 9-10), dan kan men er toch vanuit gaan dat ook zij risico lopen, omdat ze

mogelijks ook in het vizier van de clan rond Haji Zaher en Haji Qadir kunnen komen, teneinde uw familie schade te berokkenen.

Daarnaast doet het meer dan wenkbrauwen fronsen dat uw oudere broer M. A. na zijn vlucht nog is teruggekeerd naar Afghanistan (CGVS, p. 4). U stelde dat hij 2 à 3 jaar geleden 15 à 20 dagen in Afghanistan op bezoek is geweest (CGVS, p. 4). U verklaarde dat hij omwille van zijn problemen bij zijn schoonvader in Kabul verbleef, maar dat hij toch voor 2 à 3 dagen naar Jalalabad gekomen is (CGVS, p. 4). Wat er ook van zij, indien uw broer daadwerkelijk gevisieerd werd door de clan rond Haji Zaher en Haji Qadir, dan kan men zich met recht en rede afvragen of uw broer zijn leven als dusdanig wilde riskeren door terug te keren naar Afghanistan. Dit ondermijnt dan ook de ernst van zijn vrees – te meer omdat hij zich met zijn bezoek aan de stad Jalalabad in het hol van de leeuw waagde (CGVS, p. 4). Het CGVS kan dan ook niet anders dan besluiten dat de problemen die uw familie zou ervaren allesbehalve dwingend van aard zijn.

Ten slotte verklaarde u dat u onderweg naar school ter hoogte van het Security Office aangevallen bent geweest door mannen van Haji Zaher (CGVS, p. 12). Los van het feit dat de modus operandi van uw belagers allesbehalve doordacht overkomt door er voor te kiezen u in een dergelijke zwaar bewaakte omgeving aan te vallen, lijkt het ook weinig waarschijnlijk dat de aanval daadwerkelijk heeft plaats gevonden. Immers, indien u écht gevisieerd werd (ze zouden u geslagen hebben), kan men ervan uitgaan dat u deze aanval niet zou kunnen navertellen. Deze amateuristisch uitgevoerde raid oogt dan ook weinig geloofwaardig.

Wat het bezoek van onbekende mannen van de clan van Haji Zaher aan uw werkplaats betreft, komt u niet verder dan een bijzonder vage verklaring ("Ze hebben gevraagd naar mij. Waar ik was. Ik was er niet, ze hebben andere mensen geslagen." - CGVS, p. 10). Wat er ook van zij, ook hier valt een weinig doordachte modus operandi op. Immers, men kan er toch van op aan dat de mannen van Haji Zaher er zeker van waren dat u zich op uw werk bevond, alvorens ze zouden binnenvallen ("Ik was ziek die dag." – CGVS, p. 10).

Wat er ook van zij, het oogt uiterst merkwaardig dat u tot twee keer toe ontsnapte aan een gerichte actie van de clan rond Haji Zaher en Haji Qadir (CGVS, p. 9-10). Indien ze u daadwerkelijk viseerden lijkt de kans klein dat u dit zou kunnen navertellen. Tevens kan het CGVS niet anders dan vragen te stellen waarom deze clan zich 10 jaar na de ontvoering van uw vader en de vlucht van uw oudste broer, zich hoegenaamd zou interesseren in uw lot – als minderjarige scholier, zonder rechtstreekse link met het initiële probleem. U hiermee geconfronteerd, stelde u dat u gevisieerd werd omwille van het initiële probleem ("Het was een persoonlijk probleem, omdat mijn vader hun wapens hadden overgedragen. Ze wilden mij doden omwille van dat probleem." - CGVS, p. 11 / "Mijn vader is reeds door hen meegenomen, maar het was een grote hoeveelheid wapens, ze kunnen het niet vergeten. Daarom willen ze mij nog." - CGVS, p. 14). Indien het CGVS meegaat in dit verhaal, zou men verwachten dat uw belagers doortastender te werk zouden en er een absolute prioriteit van zouden maken om u te vatten – wat in casu niet het geval is, zoals hierboven reeds uit de doeken werd gedaan.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding slechts speculatieve en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande gecombineerd met het feit dat u blijft voortborduren op dezelfde problemen die uw broer inriep en aan dewelke geen geloof gehecht werd laten niet toe dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 § 2a en b kan worden toegekend.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een kopie van uw 'taskara' (Afghaanse identiteitskaart), een brief van uw broer M. A., een brief van zijn echtgenote en een kopie van zijn Belgische identiteitskaart en Belgisch paspoort neer. Deze documenten tonen uw identiteit en nationaliteit aan. Hieraan wordt echter niet getwijfeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Jalalabad, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld. Uw familie (moeder, broers, zus, oom) bevinden zich ook nog steeds in Jalalabad.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de beslissing te willen vernietigen voor verder onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48, 48/2 t.e.m. 48/5, 49, 49/2 e.v., 52 en 62 van de Vreemdelingenwet alsmede van de uitvoeringsbesluiten bij die wet, van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van de zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginselen, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een schrijven van zijn opvangcentrum, een schoolbulletin, twee getuigenissen en een stuk van een immobiliënmakelaar in Jalalabad. Er wordt vervolgens met een begeleidende brief van het opvangcentrum van 6 augustus 2013 een vertaling van deze stukken overgemaakt. Per brief van 10 oktober 2013 maakt verzoekende partij deze stukken met vertaling nogmaals over. Met een begeleidend schrijven van 18 oktober 2013 bezorgt verzoeker de Raad nog twee bijkomende stukken met vertaling: een convocatie van de politie alsook een certificaat van de dorpsoverste. Ter terechtzitting legt verzoeker een niet-geïventariseerde bundel originele stukken en twee fotokopieën neer.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien (i) verzoeker aan de basis van zijn asielaanvraag dezelfde problemen inroept als zijn broer wiens asielaanvraag werd afgewezen op grond van ongeloofwaardige verklaringen, (ii) als verzoekers asielrelaas op waarheid zou berusten er niet kan worden aangenomen dat enkel verzoeker zou zijn gevlucht, terwijl de rest van zijn familie is achtergebleven, (iii) verzoekers broer vrijwillig terugkeerde naar Jalalabad, hetgeen niet verenigbaar is met zijn voorgehouden vrees, (iv) verzoekers relaas speculatieve en weinig aannemelijke elementen bevat.

De Raad stelt vast dat verzoekers asielrelaas volledig samenhangt met dat van zijn oudere broer M. A. (CG: 0322151 / OV: 5551460) die dezelfde problemen inriep. In hoofde van verzoekers broer werd beslist dat hij niet aanmerking kwam voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, omdat de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot zijn vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend waren dat er geen geloof kon aan gehecht worden.

Zo blijkt uit de bestreden beslissing van verzoekers broer (toegevoegd aan het administratief dossier) onder meer dat deze bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn vader commandant was bij de troepen van Haji Qadir terwijl hij bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn vader commandant was bij Gulbuddin. Het betreft een fundamentele tegenstrijdigheid die de kern van het asielrelaas betreft aangezien beide broers vervolgens problemen zouden gekregen hebben ten gevolge van de activiteiten van hun vader als commandant. Aangezien er geen enkel geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekers broer kan er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas. Er bevinden zich in verzoekers asielrelaas verder geen elementen die losstaan van het gemeenschappelijke asielrelaas van beide broers. Dat het asielrelaas van verzoekers broer ongeloofwaardig werd bevonden wordt overigens bevestigd door diens vrijwillige terugkeer naar Afghanistan nadat zijn asielaanvraag werd afgewezen. Een vrijwillige terugkeer naar het land van herkomst waar de feiten aan de basis van het asielrelaas zich zouden hebben voorgedaan is immers onverenigbaar met een vluchtelingenrechtelijke vrees voor vervolging.

In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het louter bevestigen van zijn verklaringen en het minimaliseren van de motieven van de bestreden beslissing.

In bijkomende orde kan ten slotte ook worden vastgesteld dat verzoeker alvorens hij in België aankwam door Griekenland, Italië en Frankrijk reisde zonder in één van deze landen asiel te vragen. Deze vaststelling relativeert de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate. Van een asielzoeker die verklaart zijn land te hebben verlaten omdat hij er vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin vreesde mag immers worden verwacht dat hij om internationale bescherming verzoekt van zodra hij hiertoe in de mogelijkheid wordt gesteld, *quod non in casu*.

Bovenstaande vaststellingen volstaan op zich om in redelijkheid te concluderen dat aan het relaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan deze vaststellingen dan ook om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, aantoonde.

Waar verzoeker wijst op het feit dat zijn moeder onlangs is overleden, waardoor hij thans wees is en hem omwille van zijn kwetsbare profiel van minderjarige de vluchtelingenstatus moet worden toegekend merkt de Raad op dat verzoeker vooreerst niet aantoonde dat zijn moeder overleden is. Hij legt dienaangaande geen begin van bewijs neer. Hoe dan ook, woonde verzoeker samen met zijn moeder

en broers en zussen bij hun neef, Haji Qajoum in Jalalabad. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij stelt een alleenstaande minderjarige te zijn.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er in verzoekers regio van herkomst, Jalalabad, actueel geen willekeurig oorlogsgeweld heerst in de zin van bovenvermeld artikel. Verzoeker herhaalt dat zijn moeder onlangs overleden is en dat zijn zus en broers samen met Haji Qajoum uit Jalalabad zijn moeten vertrekken en nu in het district Khogyani wonen. Als reden voor deze gedwongen verhuis vermeldt verzoeker dat Haji Qajoum bedreigd werd door Haji Zaher. Verzoeker wenst dit te staven met twee getuigenissen (stukken 5 en 6) alsook met een stuk dat zou aantonen dat Haji Qajoum zijn huis in Jalalabad heeft moeten verkopen (stuk 7). Verzoeker wijst erop dat dit district luidens de informatie van het Commissariaat-generaal bekend staat als een centrum van oppositie-activiteit, waardoor hem de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

De beweerde verhuis van Haji Qajoum, die verzoeker als zijn enige opvangmogelijkheid beschouwt, naar het district Khogyani is om verschillende redenen ongeloofwaardig. Als motief voor de beweerdelijk gedwongen verhuis vermeldt verzoeker bedreigingen door Haji Zaher. Hoger werd evenwel de ongeloofwaardigheid van de beweerde problemen van verzoeker en zijn familie met Haji Zaher vastgesteld. Aangezien er bijgevolg geen dwingende redenen voorhanden zijn om te verhuizen kan in redelijkheid niet worden aangenomen dat Haji Qajoum de relatieve veiligheid van Jalalabad vrijwillig zou inruilen voor een onzeker verblijf in het gevaarlijke district Khogyani. Luidens de informatie van het Commissariaat-generaal is dit centrum immers een centrum voor oppositie-activiteit, en vinden er anti-papaveroperaties plaats die resulteren in aanvallen van de Taliban, luchtaanvallen en, als gevolg daarvan, burgerslachtoffers (SRB *Afghanistan, regionale analyse*, 22 maart 2013, p. 23). De documenten die verzoeker ter staving van de verhuis neerlegt vermogen hieraan geen afbreuk te doen. De documenten waarvan enkel fotokopie werd neergelegd hebben omwille van het feit dat ze makkelijk door knip-en plakwerk kunnen worden vervalst geen bewijswaarde. De stukken zijn bovendien niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling overeenkomstig de bepalingen van artikel 8 PR RvV. Hoe dan ook hebben stukken slechts intrinsieke bewijswaarde in de mate dat ze vergezeld zijn van geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de verhuis van verzoekers familie naar het gevaarlijke district Khogyani, kan het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet beoordeeld worden in functie van een terugkeer naar Jalalabad, waar verzoeker luidens zijn verklaringen de laatste 7 tot 8 jaar voor zijn vertrek naar Europa had verbleven.

Wat betreft de geweldsituatie in Jalalabad betwist verzoeker de conclusie van de commissaris-generaal dat er zich aldaar heden geen willekeurig oorlogsgeweld zou voordoen in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar al enkele jaren aan het verslechteren is, en dat de taliban “zeer recent” (02.12.2012) een zware aanval hebben uitgevoerd op de luchthaven van Jalalabad. Verzoeker wijst er verder op dat de buitenlandse troepen in 2014 Afghanistan zullen verlaten, waarna de vijandelijkheden nog zullen escaleren en Jalalabad als hoofdstad van Nagarhar met een strategische luchthaven nog meer een prioritair doelwit zal worden. Verzoeker acht het onredelijk en onzorgvuldig dat hem de subsidiaire bescherming geweigerd wordt op basis van gegevens in een tijdsgewricht van amper één jaar.

De conclusie van de bestreden beslissing dat er heden in Jalalabad geen willekeurig geweld heerst in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet vindt steun in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt dat de kans om als burger in één van de schaarse en gerichte veiligheidsincidenten betrokken te raken “*erg klein*” is. De aanval op de luchthaven, waarnaar verzoeker verwijst en die overigens in de bestreden beslissing werd betrokken, doet hieraan geen afbreuk. Deze aanval vermag op zich niet aan te tonen dat er heden in Jalalabad een situatie van willekeurig geweld heerst, doch bevestigt dat het geweld beperkt en niet aanhoudend van aard is. Wat betreft het risico op verslechtering van de veiligheidssituatie na 2014, wijst de Raad wijst er op dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing en dus geen rekening kan houden met mogelijke toekomstige ontwikkelingen (artikel 48/5, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet).

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER